

BETLEHEM KATONÁI

K O N T R A F E R E N C

vacog bennem egy féltett kis ünnep
törődik is vele mi jár a fejemben
cigarettaival kínálom fáradtnak látszik
az órájára pillant mint aki elkésett
mögöttünk valaki hangosan számol
a nyolcadik szakaszban araszolunk előre
ködbe vesztek akiket követtünk
mind szobrokká vagy hamuvá lettek
nagyapám is önmagával harcolt
gyűjtötte a kitüntetések
azóta csak a szöveg változott
behelyettesíthetőek a nevek és a mondatok
hallgatástól vérzik a szám
ez a nemet mondás gyávasága
behelyettesíthető szakaszban vagyok
egy új bekezdés harcosa
túl hosszú a jelenések könyve
toporgunk kínos mosollyal
a nyolcadik nap hajnalán
mert kimaradtunk a teremtségből
fülünkben idegen szó serceg
herélt ebek fanyalogva nézik
hogyan hágnak vígan a többiek
elkapott a túlélés ragálya
hiába maszatom a naptárt
az a nap nem akar eljönni
hold kígyózik előttem a sárban
ki nyomomba lépne késlekedik

üvöltöm a sorban hogy én vagyok
akkor gúnyolj ha végigtapostad
mellettem az esős évszakokat
és kotont húztál a fegyveredre
hogy ne ázzon be a csöve
kullogok egy csonka névsor után
a katonák sohasem sietnek
szítál rájuk az éjszaka korma
nem azért indulnak hogy érkezenek
folyton győznek a vesztesek
betlehem jászla fellobban
ha összeér a két mutató
nincsenek kompromisszumok a gödör szélén
mögöttünk valaki kivált a sorból
lehelete még sokáig világított
a holdfényben szinte glóriaként
ládáját cipelte
megbotlott és belefeküdt
zuhant lefelé az ítélet tárnáin
ahol az ételek nem oltják az éhséget
a szomjazónak olvasztott rezet adnak inni
és a harsonaszó után
negyvennapos eső zúdul a földre
mindent elborít az ár
kisarjadnak a földből akiket megöltek
akár a növények akár a bazsarózsák
megannyi színben szívós gyökérrel
és akiket aggaszt a burjánzó liget
órájukra pillantanak morcosan
tekintetemmel követtem a nyomokat a sárban
végleg szem elől tévesztettem őket
mert mi más irányba megyünk
a mutatók most delet vagy éjfélt mutatnak
a jászol leégett
vacog bennem egy féltett kis ünnep